

ЙО-ХАМАРЪ И НЕГОВИЯТЪ МИНИСТЪРЪ.

(Разказъ отъ Карлъ Фолкъ — за юноши).

Йо-Хамаръ IV бѣше единъ отъ най-умнитѣ владѣтели отъ своя прочуть родъ. Той бѣше толкова уменъ, че умѣше да прикрива мѣдростѣта си отъ другитѣ, дори и отъ своя прѣвъ министъръ Елъ-Кирисъ, който се обогатяваше отъ държавнитѣ приходи, тѣпчеше съ краката си право и законъ, измѣчваше робитѣ си и пакъ му се струваше, че великиятъ халифъ не знае нищо за това.

Но Йо-Хамаръ, комуто бѣ приятно да оплита хората въ собственитѣ имъ мръжи, очакваше сгодния мигъ, въ който да наложи справедливото наказание на невѣрния министъръ. И тоя мигъ дойде.

Единъ пѣтъ Елъ-Кирисъ отново почна да говори на халифа за своитѣ заслуги, за своята вѣрность и неподкупность и отъ думитѣ му се виждаше твърдѣ ясно, че желае да му се даде нѣкой „видимъ“, или по-право „звѣнливъ“ знакъ за признание на тия му добрини.

Тогазъ Йо-Хамаръ каза: „Имашъ право; на дѣлата ти трѣбва да се даде заслужената награда. И не едно, а три желанія ще ти изпълня. Ето азъ ще се прѣоблека като търговецъ, а ти като богатъ селянинъ, слѣдъ това ще отидемъ при градската порта **Габисъ**.

Скоро слѣдъ това двамата вѣрвѣха по улицитѣ на града и, като достигнаха до градската порта, отъ джамията се зачу вика на ходжата за петия часъ.

„И тѣй, Елъ-Кирисъ, сега можешъ да изкажешъ своитѣ желанія. Оставямъ ти единъ часъ врѣме. Въ тоя часъ ти ще можешъ да се обърнешъ къмъ трима отъ многобройнитѣ пѣтници, които излизатъ и влизатъ прѣзъ тая врата, съ тия думи: Приятелю, кажи ми едно желание и великиятъ халифъ ще го изпълни... И каквото си пожелае пѣтникътъ, ще се изпълни не само за него, но и за тебе“.

Министърътъ се зарадва твърдѣ много и бѣше крайно доволенъ, защото — тѣй си мислѣше той — що друго биха могли да си пожелаятъ хората, освѣнъ пари, злато, богатство!

Разбира се, пакъ бѣше умѣстно да бжде до нѣгдѣ прѣдпазливъ. Дебелиятъ месаръ, който тѣкмо сега идѣше, може би да си пожелае нѣкакъвъ орденъ или титлата „придворенъ доставчикъ“, стариятъ ездачъ — нѣкоя бѣла като млѣко кобила, суетниятъ глупецъ — може би нѣкоя хубавица отъ харема или друга непотрѣбна вещь. Хмъ, ето защо това трѣбва да се обмисли. Трѣбва ли да се обърне съ въпроса къмъ богати или бѣдни хора, къмъ млади или къмъ стари? Дадено е само единъ часъ врѣме, а половината почти